Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 223. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го ЖОВТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 12, 1977 No. 223. VOL. LXXXIV.

48 представників 16 Відділів УНС в Чікаго взяли участь в організаційних нарадах Округ

Чікаго. — В неділю, 3-го жовтня, тут в приміщеннях Українського Народного Дому відбулися організаційні наради місцевого Окружного Комітету Українського Народного Союзу з участю 48-ох представників 16-ох Відділів і чотирьох членів Головного Уряду. Наради відкрила і ними провадила Олена Олек, голова Окружного Комітету, вітаючи на вступі заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса, головного касира мгр Уляну Дячук, головних радних д-ра Мирона Куропаса та інж. Анатолія Дорошенка, обласного організатора Богдана Дейчаківського та п-і Марійон Бурбеллу, секретарку Товариства старших віком союзовців, і всіх присутніх, між ними інж. Степана Куропаса та Івана Іванчука, почесних членів Головного Уряду.

Головну промову виголосив д-р І. Флис, інформуючи про загальний стан УНСоюзу, його многогранну активність та ролю в житті української громади. Промовець у цифрах насвітлив фінансовий зріст УНСоюзу, що є вислідом доброї господарки. Він звернув увагу на конечність більш інтенсивної праці в рамках цьогорічної передконвенційної членської кампанії і закликав присутніх доложити всіх зусиль, щоб закінчити кампанію з успіхом. Крім д-ра Флиса, коротко промовляли ще мгр У. Дячук, д-р М. Куропас та інж. А. Дорошенко.

Про організаційний стан Округи інформував Б. Дейчаківський, пригадуючи, що цьогорічна квота Округи є 540 нових членів і що до її виконання треба доложити багато зусиль. Він ствердив,що організаційно- секретарський курс на Союзівці минулого літа значно причинився до пожвавлення організаційної праці на

(Закінчення на стор. 3-ій)

Детройтська Округа УНС підсумовує дотеперішню працю, плянує нову

Детройт. — В суботу вечором, 1-го жовтня ц.р. відбулися тут в приміщеннях Українського Народного Дому осінні організаційні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, якими провадив голова Окружного Комітету та почесний член Головного Уряду, Володимир Дідик, а секретаював П. Залуга.

Ціллю Зборів було пробити підсумки організаційних здобутків за дев'ять місяців цього року та намітити плян праці на осінь. Досі Округа придбала 138 членів. Для досягнення бодай 75% призначеної організаційної квоти, Округа зобов'язалася приєднати до кінця року ще 90 членів. До цього заохочував присутніх представників 12-ти Відділів Володимир Дідик, як також обласний організатор Богдан Дейчаківський. Згідно з доброю традицією, відділові урядовці принесли на збори 21 аплікацій нових членів, за що їм подякував Богдан Дейчаківський. Він назвав організаційні здобутки кожного Відділу, подаючи зразом сугестії, де можна шукати нових членів та як їх здобувати. Першунами в організаційнім змаганні на кінець вересня, ц.р. є Роман Татарський, секретар 94-го Відділу, який здобув 28 членів, Петро Федик, секретар 292-го Відділу, з 22 22-ма новими членами, та Ярослав Базюк, Відділ 175, який приєднав уже 15 членів. Головний радний Євген Репета поділився з учасниками Зборів своїм досвідом у приєднанні нових членів та закликав всіх посилити організаційну працю у чергових місяцях. Присутня на Зборах пані Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу, дала перегляд цьогорічних фінансових та організаційних осягів, зупинившися над братською діяльністю та різними акціями цілої організації. Для підсилення членської кампанії в Детройті запляновано на половину листопада чергові Збори Округи.

У дискусії взяло участь 5 осіб, які порушили справу спізнення появи нових кляс забезпечення, малої дивіденди, Канадської Канцелярії, протоколу з Річних Нарад в травні 1976 року, спізнену висилку Альманаху за 1977 рік, висилку виборчого матеріялу в терен та наладнання співпраці поміж секретарями і обласним організатором.

Інж. Богдан Мак очолив Комітет чотирьох Окружних Комітетів УНС

Ньюарк. — Інж. Богдан Мак, відомий союзовий і громадський та політичний діяч, очолив спільний Комітет чотирьох Окружних Комітетів УНСоюзу надгудсонського району: Ньюарку, Пассейку, Перт Амбою і Джерзі Си272. На цих же спільних нарадах представників згаданих Окружних Комітетів УНС,які відбулися 17-го вересня, на заступників голови спільного Комітету були обрані: Кормило Галушка з Перт Амбою, Іван Хомко з Пассейку та Степан Островський з Джерзі Ситі, голови Окружних Комітетів в цих місцевостях. До головних завдань цього спільного Комітету належить обмін досвідом з праці та взаємна допомога в цій праці, а до спільного зусилля належить традиційний вже в цьому районі та дуже популярний День УНСоюзу, що його вже від років спільно влаштовують ці Округи в літніх місяцях в Українському Селі в Бавнд Бруку.

Новообраний голова спільного Комітету, інж. Б. Мак, походить з молодшої генерації, яка активно і жертвенно боролася за волю свого народу. Він в 1944

Інж. Богдан Мак

-му році закінчив в Карпатах Старшинську Школу УПА та був поручником УПА до 1948 -го року. Після інженерських студій в Німеччині та опісля в Маямському університеті здобув дипломи магістра механічної інженерії і бизнесової адміністрації. Сім років працював в Департаменті оборони як спеціяліст ракетної зброї. В рр. 1972 — 73 був віцепрезидентом продукції у Велієнт Метал Компані, а в рр.1973 — 75 загальним управителем Метал Імпрувмент Ко. Від 1975 -го року працює, як індустріяльний консультант. Належить до ряду професійних товариств.

УКРАЇНЦІ КАНАДИ ВІДБУЛИ СВІЙ XII КОНҐРЕС З УЧАСТЮ 309 ДЕЛЕҐАТІВ І БЕЗ УЧАСТИ ОРГАНІЗАЦІЙ УВФ.

Організації Визвольного Фронту не взяли участи в Конґресі; 369 делегатів і 61 гість учасниками; перший виступ нового міністра багатокультурности в уряді Канади, українця Нормана Кафика був його блискучим дебютом.

Вінніпеґ. (А. Курдидик, телефоном). — Від п'ятниці, 7-го жовтня, до понеділка, 11-го жовтня, відбувся тут заздалегідь підготований XII Конґрес українців Канади, що кожний раз розглядає працю Комітету Українців Канади, його окремих установ, провінційних Рад та місцевих Відділів, а також 27-ох складових організацій КУК, в тому й шістьох всеканадського федерального засягу, що творять головну основу Президії Екзекутиви КУК-у. Цьогорічний Конґрес, що відбував свої наради у модерному 21-поверховому готелі Вінніпеґ Інн в центрі столиці Манітоби, проходив в особливій атмосфері. Ліґа Визволення України та інші організації Українського Визвольного Фронту, у висліді обидливої акції, яку повів проти них Союз Українських Студентів Канади (СУСК), вимагали відповідної акції Президії Екзекутиви КУК, а не одержавши її, чи одержавши в незадовільній для них формі, відкликали своїх делеґатів на Конґрес і повністю його бойкотували. Члени Визволення України і організацій УВФ були присутні на залі і в комісіях конґресу як делеґати інших установ, але якоїсь офіційної заяви з мотивами своєї неучасти ці організації не проголосили.

Тяжка атмосфера браку їх нависла над конгресом, а до якоїсь міри вияснив мотиви акції ЛВУ і УВФ голова КУК адв. С. Радчук, ствердивши, що „все сталось непередбачено".

Ще в травні цього року президія КУК була рішила більшістю голосів запросити Леоніда Плюща на головного промовця під час конґресу і післала йому запрошення. Коли ЛВУ і організації УВФронту запротестували (дехто казав — поставили вето), щоб Л. Плющ, марксист і атеїст, як він сам заявляє, був центральною постаттю конґресу, запрошення було відкликане, але СУСК, на внесок якого було схвалено запросити Плюща, у резолюціях свого 18-го конґресу в серпні цього року обидив був ЛВУ і організації УВФронту, порівнюючи їх до КҐБ і називаючи їх „тоталітаристами і ворогами боротьби за самостійність". ЛВУ і організації УВФронту поставили вимогу до КУК про відповідну сатисфакцію про своє становище до резолюцій СУСК. Уважаючи, що їх не вдоволено, ЛВУ і організації УВФронту відкликали своїх делеґатів з конґресу. Порожні місця представників організацій УВФронту в почесній президії конґресу під час святочного його відкриття з участю представників уряду Манітоби, СКВУ, обох українських митрополій і українського Євангельського Об'єднання та центральних організацій сильно вражали зібраних в п'ятницю увечорі, 7-го жовтня. Зменшилася кількість делеґатів: коли на XI конгресі в 1974-му році їх

(Продовження на стор. 4-ій)

Сенат проголосував підвищити мінімальну заробітну платню

Вашінгтон. — Минулого четверга, 6-го жовтня, Сенат 76-ма голосами проти 14-ох проголосував законопроєкт, який пропонує, щоб від 1-го січня наступного року мінімальна заробітня платня виносила 2. 65 доляра на годину, замість дотеперішніх 2. 30 доляра, а відтак ця ставка річно зростала так, що в 1980-му році мінімальна одногодинна платня виносила б 3.15 доляра, а в 1981-му році — вже 3.40 доляра на годину.

Палата Репрезентантів ще в половині вересня схвалила законопроєкт щодо підвищення мінімальної платні, але дещо відмінний від сенатського, бо конгресмени проголосували щоб мінімальна платня в 1980-му році виносила тільки 3.05 доляра на годину, а про 1981-ий рік не винесли жадного рішення. Обидві версії законопроєкту підуть до спільної комісії обох Палат Конгресу для полагодження розбіжностей, але раніше Сенат ще мусить голосувати над кількома додатками.

Робітничі спілки робили заходи, щоб мінімальні платні завжди виносили 53 відсотки пересічної платні індустріяльного робітника, але обидві Палати відкинули цю пропозицію.

Ряд консервативних членів Конгресу твердить, що проголосовані підвишки в мінімальній платні надто високі і можуть спричинитися до нової інфляції та збільшення безробіття. Прихильники схвалених підвишок заперечують ці твердження, заявляючи, що підвишки фактично мінімальні і конечні для добробуту великої кількости американських родин.

В столиці ЗСА проходить Фестиваль етнічних культур

Вашінгтон. — В середу, 5-го жовтня, тут розпочався 6-денний Фестиваль Американського Фолкльору, метою якого є відзначити вклад етнічних груп в культуру ЗСА. Цей Фестиваль, спонзорований престижевим Смітсонським Інститутом, відбувається кожного року протягом останніх 10-ох років. Різні етнічні групи виступають на ньому зі своїми піснями, танцями, як теж в кіосках розміщені страви, притаманні окремим народам, зразки їхнього мистецтва тощо.

У відкритті цьогорічного Фестивалю взяла участь п-і Джовн Мондейл, дружина віцепрезидента Мондейла, багато членів уряду і ряд видатних членів обох Палат Конгресу.

Одним з головних промовців був демократичний конгресмен Пітер Родіно з Ню Джерзі, який заявив, що „велич Америки базована на тім, що ця країна створена представниками багатьох народів світу", додаючи, що американські громадяни „пошукують за своїм корінням, за своєю цінною спадщиною і коли ми находимо їх, то краще можемо розуміти один одного". Родіно висловив похвалу Смітсонському Інститутові за те, що вже протягом 10 років спонзорує цей Фестиваль Американського Фолкльору, як теж підкреслив, що американські громадяни „повинні гордитися своїми ентічними традиціями", бо вони походять з „любовно плеканих культур з усіх країн світу".

СОВЄТИ ПЕРЕСТЕРІГАЮТЬ ЗСА ПЕРЕД „ПОМИЛКАМИ" В БЕОҐРАДІ

Београд, Юґославія. — Совєтський представник на Европейській Конференції в Београді, Юлій Воронцов перестерігав в неділю, 9-го жовтня ц. р., З'єднані Стейти Америки перед „помилками", яких вони можуть допуститися в Београді, коли їхні делеґати занадто сильно форсуватимуть справу оборони людини.Проте, поінформовані джерела стверджують, що Артур Ґолдберг, голова американської делеґації, поновно ставитиме справу людських прав на обговорення окремих комісій, які засідатимуть на протязі другого тижня нарад в Београді. Воронцов, який раніше служив заавансованим дипломатом у совєтській амбасаді у Вашінгтоні протягом 12-ох років, заявив кореспондентам, що він з розмислом не видвигав драстичних справ в першому тижні нарад. „Я хочу допомогти вам, — сказав Воронцов американським журналістам, — оминути помилок. Багато европейських країн, — відмічував Воронцов, — вже зрозуміли, що шум довкола так званої оборони прав людини ніде не заведе, а З'єднані Стейти Америки починають також цю справу правильно розуміти". У відкритих промовах в часі першого тижня нарад майже усі представники східньоевропейських країн перестерігали Захід перед вмішуванням у їхні внутрішні справи форсування справ оборони людських прав в комуністичних країнах. Конференція, яка займається тепер розглядом порушення ухвалених в Гельсінках постанов, розпочала свої наради в понеділок, 10-го жовтня, і працюватиме тепер закритими сесіями, на яких, згідно з ранішими обіцянками делеґати ЗСА поновно ставитимуть на обговорення справи порушування прав людини в Совєтському Союзі та інших комуністичних державах. Ґолдберґ у своїй промові виразно зазначував, що ЗСА бажають оминути конфронтації з СССР, але Кремль і його сателіти не будуть звільнені від відповідальности за порушування Гельсінкської угоди. Обвинувачення ЗСА, зібрані раніш Конґресовою Комісією безпеки і співробітництва в Европі на 194-ох сторінках, будуть передані делеґатам закритих пленарних сесій. Голова цієї Конґресової Комісії, конґресмен Данте Б. Фасцелл, демократ з Фльориді, і кілька інших членів Комітету, які беруть участь в Београдській Конференції,зустрічались з Воронцовим в неділю, 9-го жовтня, і один з них сказав про нього: „він є приятельський, але ненадійний".

З Києва виселено американського адвоката, який захищає Олеся Сергієнка

Ню Йорк (Комітет оборони радянських політичних в'язнів) — У вівторок, 4-го жовтня ц.р., з Києва насильно відправлено до ЗСА американського адвоката, Буртона Голла, який, на прохання Оксани Мешко, погодився захищати її сина, Олександра Сергієнка. Голл приїхав до Києва порадитися з Оксаною Мешко: відвідав її. Під час зустрічі міліція випросила його з хати Мешко, мовляв, у нього немає пашпорту і тому він не має права відвідувати громадянина СССР. Опісля його закликали на „розмову" в „Інтурист". Там Голл відмовився відповідати на питання бо на це не дозволяє адвокатська тайна. Після цієї розмови, Голла відвезли на летовище і відправили назад до Америки. Від Голла забрали дві апеляції колишнього Генерального Прокурора ЗСА, Рамзі Кларка, на захист Миколи Руденка і Олексія Тихого, засуджених членів Української громадської групи для сприяння виконання Гельсінкських угод, а також наглядну касацію в справі Олександра Сергієнка, яку написав Голл.

Олександер Сергієнко, учитель, був заарештований 13 січня 1972 р. і засуджений 23 червня 1972 під час тайного засідання Київського обласного суду на 7 років ув'язнення та на 3 роки заслання за статтею 62 КК УРСР („антирадянська пропаганда і агітація"). Його заслано відбувати покарання до Пермського табору ч. 36. В грудні 1973 р. в таборі відбувся суд над Сергієнком і його покарано „за порушення дисципліни" на три роки ув'язнення у Володимирській тюрмі. На цьому таборовому суді Сергієнкові не дозволили мати адвоката.

Після трьох років у Володимирській тюрмі, його знову перевезли до Пермського табору, де він тепер перебуває. О. Сергієнко хронічно хворий на туберкульозу легенів і його життя загрожене.

Комітет оборони радянських політичних в'язнів закликає українську громаду запротестувати проти цього найновішого порушення Гельсінкського договору і висилати масово телеграми до американської амбасади в Београді, Югославія, з вимогою, щоб справа виселення Буртона Голла з Києва була поручена під час Београдської конференції.

Address:
United States Delegation to
the CSCE talks
U.S. Embassy, Belgrade
Kneza Milosa 50
Yugoslavia

У Мюнхені помер св. п. проф. д-р о. Михайло Коржан

З Мюнхену інформують, що там 27-го вересня ц. р. помер на 65-му році життя св. п. протоієрей о.

д-р Михайло Коржан, колишній організаційний референт Крайової Екзекутиви Організації Українських Націоналістів на Рідних Землях, політичний в'язень Берези Картуської і польських тюрем, довголітній професор і ректор Українського Технічно-Господарського Інституту, викладач церковного права і суспільно-політичних наук Українського Вільного Університету, довголітній голова Пласту в Німеччині, визначний церковний, науковий, політичний і суспільно-громадський діяч. Помер на недугу серця, на яку хворів уже від довшого часу. Похорон відбувся 3-го жовтня на українській дільниці цвинтаря Вальдфрідгоф у Мюнхені.

ЮВІЛЕЙНІ ТОРЖЕСТВА В РИМІ ЗАВЕРШИЛИСЯ РЕПРЕЗАНТАТИВНИМ БЕНКЕТОМ

Рим. (В. М.) — Третій день торжеств на пошану ювілеїв Блаженнішого Патріярха Йосифа в Римі розпочався в неділю, 2-го жовтня, Архиєрейською Літургією в соборі Святої Софії. Служили Владики в неприсутності Патріярха, а саме: Кир Ніль, Кир Ізидор, новопризначений філядельфійський Митрополит Кир Йосиф Шмондюк, Кир Ярослав, Кир Платон і Кир Іван. Проповідь виголосив Владика Ізидор, говорячи про те, чим для нашої Церкви є постать Ювілята і про видатні заслуги у розбудові центральних установ Церкви. Та найбільша заслуга Патріярха полягає в тому, що він показав шлях і напрямні до відродження Церкви. Після Літургії прибув до Собору Патріярх, щоб зустрітися з вірними. Тоді пороблено групові знімки, щоби ці хвилини закріпити на плівці для майбутности. Патріярх потім прийняв на авдієнції різні групи прочан, які склали йому „дари любови" та й речеві дарунки. Одним з них був чудовий портрет Патріярха з мармурової мозаїки, виконаний італійцем, проф. Маццеї. Це був дар парафії свв. Володимира і Ольги в Чікаго.

Ювілейний бенкет

Ввечері в неділю, 2-го жовтня, у найбільшому римському готелі Гільтон-Кавальєрі відбувся репрезентативний бенкет з участю понад 850 гостей.

Крім Ювілята і Владик, у президії засіли чолові представники духівництва і мирян та політичного і наукового життя. Бенкетом проводив проф. Константин Біла з Оттави.

Блаженнішого зустріли довготривалими оплесками і многоліттям хорів. Головну промову виголосив Іван Прашко з Австралії. Промовець дав вислів радости, що так чисельно зібрались представники українського Божого люду, щоб вшанувати свого Патріярха. Нагадав Кир Іван, що й ті, які сьогодні тут не присутні, на своїх місцях перебування моляться „за Патріярхат і Патріярха". Сьогодні всі вони спішать до „дому свого Вітця", бо тільки тут їм усім — Владикам, священикам і вірним — власне, місце. Владика з Австралії підкреслив, що Блаженніший став знаряддям Божого Провидіння щодо нашої Церкви і народу. У ділах Патріярха бачимо надзвичайну ласку, далекосяглі пляни, які не завжди і не всі учасники можуть розгадати. Деякі речі нам може й виглядали незрозумілими, але коли вони вийшли від Вас, по якомусь часі стали прямо провіденційними. „Ви колись приймали до семінарії чи Академії біль-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВАТИКАНСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК В БЕОГРАДІ КРИТИКУЄ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ В КОМУНІСТИЧНИХ КРАЇНАХ

Београд, Югославія. — Ассошієйтед Пресс інформує, що репрезентант Ватикану на Европейській Конференції для справ безпеки і співробітництва виступив з критикою комуністичних режимів, які обмежують у своїх країнах виконання релігійних практик, і домагався свободи для католиків східнього обряду в Совєтському Союзі. У своїй першій публічній промові монсеньйор Ачілле Сільвестріні засуджував практику комуністичних режимів, які зумисно роблять перешкоди для вірних у їхній релігійній практиці і перешкоджають виховувати молодь у релігійному дусі. До Ватикану постійно напливають розпачливі звернення і прохання про допомогу від церковних громад і поодиноких вірних з комуністичних країн, — заявив монсеньйор Сільвестріні, — а ситуація в багатьох країнах є далекою від нормального життя. Папа Павло УІ звертав вже в минулому увагу на брак релігійної свободи в комуністичних країнах, але Ватикан все оминав міжнародних форумів, а вів свою політику шляхом прихованої дипломатії. Багатозначним моментом в промові монсеньйора Сільвестріні на Конференції 35-ох держав, які займаються розглядом непошанування прав людини, безпекою і економічною співпрацею, було його звернення привернути свободу католикам східнього обряду в совєтській Україні, де їх нараховується понад 5 мільйонів осіб. Ватиканський речник не називав українських католиків по імені, але, говорячи про „велику рану, яку ми хотіли б загоїти", і Церкву, яку Ватикан не може залишити напризволяще, було ясно, що він говорить про Україну.

Д-р М. Штерн відвідує українські громади

Ню Йорк (УККА). — Як було заповіджено, д-р Михайло Штерн, після свого знаменного виступу на Великій Маніфестації в Ню Йорку в неділю 18-го вересня ц.р.,почав заплянований Централею УККА свої виступи по українських громадах Америки. І так: в суботу і неділю, 1-го і 2-го жовтня ц. р. мав д-р Штерн зустріч із українцями Чікаго, в суботу 8-го жовтня відбулася зустріч з українською громадою у Вашінгтоні, а в неділю, 9-го жовтня, д-р Штерн виступав там на великому зібранню жидівської громади.

В неділю, 16-го жовтня ц. р., д-р Штерн відвідає Бостон та зустрінеться з українською громадою в неділю в годині 3-ій по полудні. В понеділок 17-го жовтня, він виступить на телебаченні в програмі „Добрий День Бостон". Того ж дня відбудеться в годині 4-ій доповідь д-ра Штерна в Українському Дослідчому Інституті в Гарварду, на тему: „Совєтська політика відносно національних меншин і українсько-жидівські відносини в сучасній Україні".

В неділю і понеділок 23-го і 24-го жовтня ц. р. д-р Штерн буде у Філядельфії, де матиме зустріч з українською громадою і виступить на радіо і телебаченні.

В днях 28-го і 29-го жовтня ц. р. будуть відвідини української громади в Детройті. Тут також, крім зустрічі з українським громадянством, д-р Штерн матиме пресову конференцію з американською пресою.

Господарем зустрічі у всіх згаданих місцевостях є місцеві Відділи УККА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нахабність Куби

Протягом останніх днів кілька речників комуністичної Куби своїми заявами доказали, якою нахабною і самовпевненою стала Гавана в наслідок наполегливих старань уряду президента Джіммі Картера встановити ,,нормальні відносини'' з диктаторським урядом Фіделя Кастра.

Промовляючи в кінці вересня перед майже мільйоновою публікою, сам Кастро сказав, що Куба заплатить Америці відшкодування за знаціоналізовані американські підприємства тільки тоді, коли ЗСА заплатять Гавані за ,,агресію проти Куби'' і твердив, що Америка з спричинником продовження напруження відносин своєю відмовою знести торговельне ембарго, встановлене проти Куби майже 17 років тому, як теж своєю ,,дальшою окупацією'' військової бази Ґвантанамо на кубинській території.

Отже, в час, коли Білий Дім і Державний департамент аж до перебільшення стараються доказати Кастрові, що Вашінгтон хоче якнайшвидшого відновлення добросусідських зв'язків з Гаваною, кубинський диктатор спромігся тільки на напади на закордонну політику ЗСА, замість зі свого боку старатися злагіднити напружені відносини.

Ще більш нахабним і самовпевненим був виступ кубинського міністра закордонної торгівлі Марселя Фернандеза Фонта, який на початку цього місяця заявив у Вашінгтоні, що уряд ЗСА таки повинен знести торговельне ембарго проти Куби, але ,,не може надіятися на будь-які концесії'' з боку Гавани, якщо хоче запевнити відновлення ,,нормальних відносин''. Цей кубинський ,,дипломат'' вимагав, щоб Вашінгтон привернув Кубі статус ,,упривілейованої держави'' у торговельних зв'язках, що означало б, що кубинські продукти продавалися б в Америці майже без митних податків.

Навряд чи такі ,,вимоги'' висувала б Гавана, якщо уряд президента Картера не вказував би, що так дуже хоче встановити ,,нормальні відносини'' з Кубою. Теперішній американський уряд вже довів до того, що ЗСА і Куба недавно обмінялися дипломатами, хоча тільки низького рівня.

Куба нічим не заслужила собі на те, щоб ЗСА відновляли з нею ,,нормальні зв'язки''. Режим Фіделя Кастра фактично не змінив своєї політики відносно Америки і відносно цілого вільного світу і тому уряд ЗСА не повинен змінювати своєї дотеперішньої політики супроти Куби. Гавана далі експортує комуністичну пропаганду і революцію до країн Західньої Півкулі, далі не без ,,заохоти'' Москви, тримає свої військові частини в Анголі і посилає їх до інших африканських країн, а в кубинських тюрмах далі поневіряється велика кількість політичних в'язнів, між ними і багато американських громадян.

Поки комуністичний диктаторський уряд Куби продовжує свою імперіялістичну та негуманну політику, доти уряд ЗСА не повинен наполягати на встановлення ,,нормальних зв'язків'' з Гаваною. Однобічний поспіх Вашінгтону щодо ,,нормалізації відносин'' тільки скріплює самовпевненість і нахабність кубинських верховолів.

Справа Кореї

Як відомо, уряд президента Джіммі Картера плянує протягом чотирьох або п'ятьох років відтягнути з Південної Кореї всі американські піхотинні частини, тобто біля 33,000 найкраще вишколених вояків ЗСА, а залишити там тільки летунські з'єднання, бо вважає, що Південна Корея досить сильна, щоб і без американських піхотинців відбути будь-яку агресію з боку комуністичної Північної Кореї.

Проти цих плянів президента Картера вже раніше заявилося багато старшин американських збройних сил, між ними ген. Джон Сінглавб, недавній шеф штабу американських військових сил у Південній Кореї, якого, між іншим, президент Картер звільнив з того посту за його критичні завваги щодо пропозицій Білого Дому відтягнути американських піхотинців з Південної Кореї.

До критиків пляну Президента приєднався тепер відомий генерал Ричард Стіллвелл, головнокомандувач американських військ в Південній Кореї в роках 1973-1976 який під час свідчення перед Підкомісією Палати Репрезентантів для справ збройних сил на початку жовтня сказав, що відтягнення піхотинців ЗСА тільки заохотить Північну Корею напасти на Південну, додаючи, що комуністи до 90-ох днів здобули б Сеуль. Він зазначив, що коли командував американськими частинами в Південній Кореї, то підвладні йому старшини, як теж старшини південно-корейської армії поголовно висловлювалися проти відтягнення американських піхотинців, твердячи, що Совєтський Союз і комуністичний Китай напевно допомогли б Північній Кореї в її агресивних заходах, що неминучо довело б до конфронтації між світовими потугами.

Свідчення ген. Стіллвелла — це фактично підсилення аргументів тих військовиків і аналітиків, які правильно противляться плянам уряду президента Картера відносно Південної Кореї. Вони твердять, що відтягнення американських піхотинців не тільки може довести до окупації тієї держави комуністами з півночі, але також причинитися до значного послаблення оборонної сили вільного світу, зокрема Америки та Японії, на цілому обширі Далекого Сходу. Москва і Пекін напевно використали б таке послаблення для поширення своїх власних впливів у тій частині світу.

Кандидати на делеґатів 29-ої Конвенції УНСоюзу!

Пам'ятайте, що кількість вибору делеґатів залежить від числа управнених до голосування членів вашого Відділу.

Закликаємо вас, ще сьогодні ставати в ряди союзових організаторів, щоб здобути право вибору на делеґата!

Степан Женецький

ЯКЩО ЗАВТРА ВІЙНА... СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ З КИТАЄМ?

(1)

Про те, що між Совєтським Союзом, а вірніше червоною Московією і Китаєм, двома комуністичними колосами, дійде до війни, на Заході вже майже не сумніваються. Питання тільки часу, коли вона почнеться.

Коли Джеймс Шлезінджер, бувший секретар в уряді президента Форда, відвідував у 1976 р. Китай, то йому там говорили китайці, що на совєтсько-китайських кордонах, довгих на 4.000 миль, проходять постійні бої. Світова преса звітувала, що в боях між совєтськими і китайськими військами часто обі сторони вживають артилерію, де бувають великі жертви в людях. Рівночасно світова преса повідомила, що совєтсько-китайські переговори про мирне полагодження територіяльних спорів між СССР і Китаєм перервалися.

Американський політичний письменник Томас Робінсон, видав нещодавно книжку п. з. ,,Майбутнє совєтсько-китайських переговорів про кордони", у якій твердить, що немає виглядів на мирне полагодження територіяльного спору та що совєтсько-китайська війна неминуча. Він радить Вашінґтонові, щоб Америка уважно слідкувала за розвитком совєтсько-китайського конфлікту і відповідно приготовилася, яке їй зайняти становище, коли цей конфлікт перетвориться у війну між цими двома комуністичними велетнями.

Американський політичний коментатор і знавець совєтсько - китайських справ, Джон Кефнер, пише, що лиш пару американських науковців і журналістів поважно оцінюють наслідки совєтсько-китайської війни для Америки. Заінтересування американців спрямоване на Схід, на Европу, із побічним поглядом на Середній Схід і на Африку. А тимчасово, загроза війни значно більших розмірів зароджується в іншій частині світу — в Азії.

Що думають азіяти про совєтсько-китайський конфлікт?

Тому, що в Америці мало пишеться про совєтсько-китайський конфлікт, Джон Кефнер наводить голоси азіятів — японців, корейців, тайванців, з Гонґ Конгу, отже народів, що сусідують з Китаєм — як вони оцінюють цей конфлікт?. Відвідуючи ті країни, автор говорив на цю тему з військовими, політиками, публіцистами, журналістами, і ставив їм таких шість питань:

1) Які будуть цілі Совєтського Союзу, політичні і мілітарні, якщо він заатакує Китай?

2) Чи Совєтський Союз може осягнути ті цілі, не вплутуючись у велику й довгу війну?

3) Припускаючи, що Совєтський Союз матиме успіх у цій війні, чи це змінить світову рівновагу сил у некористь Заходу?

4) Що може зробити Америка, щоб перешкодити такій зміні?

5) В якій спосіб будуть заторкнені інтереси Японії в поодиноких фазах совєтсько-китайської війни?

6) Яка може бути реакція інших світових великодержав, якщо б совєти програли війну з Китаєм, як це заповідає совєтський дисидентський письменник Амальрик?

Як завжди буває в таких випадках, відповіді на ці питання, а й взагалі погляди на совєтсько-китайський конфлікт і можливість війни між СССР і Китаєм, дуже різняться. Деякі із запитуваних відповідали, що війна між СССР і Китаєм є ,,неправдоподібною", хоч не могли дати вияснення чому. Група військовиків заявила, що совєти мабуть не відважаться на війну з Китаєм з уваги на трудноші оборони ТрансСибірської залізничної лінії, якою мало б проходити все постачання для совєтських військ.

Що думають японські військовики?

Найцікавішими, і дуже розумними, були відповіді бувших японських високих військовиків, які стаціонували на кордонах Манджурії та які ближче пізнали Сибір, бувши совєтськими полоненими в Другій світовій війні.

На думку цих японських військовиків, найпершою ціллю Совєтського Союзу буде: зайняти Сінкіянг, пас внутрішньої Монголії, що притикає до сучасних кордонів Монголії і північної Манджурії. Захоплення цих теренів, вони думають, дадуть совєтам змогу охороняти Джуґаріянський район — найважливіший пункт на цій території, і тим унеможливити розбудову Китаю, як мілітарної й індустріяльної потуги, що може загрожувати совєтській контролі Сибіру.

Майже не було сумніву серед запитаних, що москалі можуть захопити ці терени з невеликими труднощами. Відносно того чи москалям удасться задержати ці терени, коли китайці почнуть протинаступ та партизанські дії, то всі погоджувалися з тим, що це залежатиме від того, чи Совєтський Союз застосує атомову, хемічну і біологічну зброю.

На думку японських військовиків, багато залежатиме від того, як велику територію Манджурії займуть москалі. Вони вважають, що окупація Гейлюкі янгу, найдалі на північ висунену манджурську провінцію, дала б москалям три важливі користі: контролю над

(Продовження на ст. 3-ій)

В. Ґут Кульчицький

МЕДИТАЦІЇ НАД ІСТОРІЄЮ

II

Додаткове свідчення.

Африканський континент є тепер постійним гостем масових засобів інформації. Анголя, Родезія, Сомалія, Етіопія є відомі всім, хто хоч трохи цікавиться світовими подіями. А чи хто знає про африканський Ґулаґ? Про його ж існування інформує редакційний коментатор тижневика ,,Ди Ню Ріпаблік'' за 10 вересня ц. р.

Починається коментар твердженням визначного намібійського журналіста на вигнанні, який каже: — ,,Уряд Південної Африки вже не є одиноким, що позбавляє намібійців їхньої свободи. Існує африканський Ґулаґ — ця сітка в'язниць, таборів для втікачів, концентраційних таборів, келій самітнього ув'язнення, від Кейп Тавн до Каїра — який ловить невинних людей''.

Дальше коментар наводить боротьбу Анголі, яка ведеться помимо запевнень Андрю Янга, що кубинські війська допомагають МПЛА вдержувати спокій, та згадує Патріотичний Фронт Родезії-Зімбабве, піддержуваний Москвою, але не всім муринським населенням визнаний. Основну ж увагу коментар концентрує на боротьбі між муринським населенням Намібії (Південно-Західньої Африки), а особливо на внутрішній боротьбі у СВАПО, визнане Організацією Африканської Єдности і ОН як інструмент намібійської незалежности. Теперішній лідер СВАПО тримає владу в своїх руках вже від 1969 р. ,,тільки тому, що має здібність виеліміновувати своїх противників''. А тепер ,,для цього віддали йому до диспозиції свої в'язниці уряди Замбії і Танзанії''. Між ув'язненими декількома основниками СВАПО є і лідер опозиції Андреас Шіранза. ,,Обвинувачено його в тому, що він є вислужником імперіялістів, але дійсним його ,,злочином'', як і його товаришів, як то можна додуматися на підставі цензурованої преси, є їхнє переконання, що революційні рухи повинні підготовлятися не тільки на те, щоб володіти, але щоб володіти демократично''.

Що речник американської т. зв. старої лівиці, яким є ,,Ди Ню Ріпаблік'' заговорив про африканський Ґулаґ — можна також вписати на конто історії-учительки. Але як і у випадку з Камбоджією — наука, виглядає, обмежена. Коментар бо питається: ,,чому президент Танзанії Юльюс Нєрере рішився стати одним із головних мучителів намібійських патріотів. Це зовсім не є його метода. і, роблячи це, він дискредитує і себе і свої дуже розголошувані досягнення''. Та чи може він інакше робити? — запитаємо ми. Він же ж будує ,,науковий соціялізм'' і захоплюється Кастром. А це, що тепер робиться з намібійськими патріотами і що, нарешті, вийшло на світло денне, діялося вже раніше з такими ж патріотами Мозамбіку.

Тут знову же ж мається до діла з отим спільним знаменником, з отою вірою, що він, Нєрере, є знаряддям історії, що він веде поїзд історії, який невблаганно мусить змітати все і всіх, хто пробує спинити його біг.

Орвелівська перспектива

Утопії спочатку були оптимістичні, а десь з 20-их рр. почали появлятися утопії песимістичні. Одною з таких песимістичних утопій є твір Дж. Орвела ,,1984''. Появився цей твір 1949 р., коли ще жив Сталін і тримав світовий комуністичний рух міцно у своїх руках. Джордж Ф. Кеннан у першому томі своїх споминів так характеризує той рух: — ,,То була монолітна структура, яка через сітку надзвичайно здисциплінованих комуністичних партій сягала фактично до кожної країни в світі, організована, домінована й інспірована Йосифом Сталіним''. І в тому то часі Орвел, немов передбачуючи розбиття, виводить у своїй утопії не одну всесвітню комуністичну державу, але три, не одного Великого Брата, але три. Хоч дія відбувається тільки в одній з них, Океанії, та читач знає, що другі дві, Евразія та Іїстазія, точнісінько такі самі, та що ведуть вони між собою безперервні війни. Нині існує вже дві комуністичні потуги. Лишається тільки з решти некомуністичного світу створити третю, і утопійний твір Орвела переміниться на пророчий.

Та для нашої теми важним є трактування історії в Океанії. Орвел показує, що один з головних кличів, які красуються на всіх головних будинках у всіх містах Океанії, говорить про історію. Складається він з двох частин. Перша висловлює віру у рішальне значення історії, бо твердить, що ,,ХТО КОНТРОЛЮЄ МИНУЛЕ — КОНТРОЛЮЄ МАЙБУТНЄ''. Тут Орвел схопив дуже тонко оту тенденцію, яку так пластично описало цитоване вище ,,Руде Право'', висунувши образ поїзду історії. Коли посадити до того поїзду як водія орвелівського Великого Брата — мається вже ситуація із 1984''.

А друга частина клича власне те і робить, твердячи, що ,,ХТО КОНТРОЛЮЄ СУЧАСНЕ — КОНТРОЛЮЄ МИНУЛЕ''. І чи в нинішніх ,,народних демократичних республіках'' не існує вже тенденція контролювати минуле, контролювати історію? Розуміється, ця контроля не досягає ще орвелівських розмірів, де існує спеціяльний відділ із спеціяльною машиною, який кожного дня нищить старі матеріяли, а на їх місце творить нові, щоб історія все була у згоді з кожночасним становищем партії, але зайшла вже далеко по цьому шляху.

Та найбільш турботливим є те, що оця контроля посягає і до некомуністичних країн та старається при допомозі деяких західніх істориків, журналістів та інших того роду працівників, як вже не міняти факти, то хоч їх невтралізувати відсуванням у тінь забуття. І тут, думаємо, є причина того, чому навіть на Заході, особливо по Другій світовій війні, історія як учителька не може належно функціонувати.

(Кінець)

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

МИ ЙДЕМО В БІЙ. Повний збірник пісень Романа Купчинського. Записав, упорядкував і зредаґував Ігор Соневицький, Ню Йорк, 1977, ст. 144. Мистецьке оформлення — Едвард Козак. Мовний редактор — Лука Луців. Ноти переписав — Роман Лаврович. Фото Романа Купчинського.

Добре зробила Українська Видавнича Кооператива ,,Червона Калина'', що подбала про видання всіх пісень свого довголітнього співробітника й редактора, співця стрілецької слави — Романа Купчинського. Про потребу цього видання свідчить той факт, що понад двісті осіб склали свої пожертви на цю ціль замість квітів на могилу сл. п. Романа, який вихвалив українську пісню у своїй оді;

Пісне! Величної, рідна Пісне!
В тобі є все і древня наша слава,
Володимира хист, і мудрість Ярослава,
І наших прабатьків ворогування злісне.
І Богдана розвага,
І Богуна відвага.
І Дорошенка ум і хитрощі Мазепи.

І гомін гір,
І блиски зір
І шум лісів і розговори степу.

Роман Купчинський був не тільки композитором, він відомий і як автор поезій, повістей і малих фейлетонів в ,,Ділі'' і у ,,Свободі''. Та він за свого життя не подбав про видання окремими виданнями своїх віршів, ані фейлетонів, але про свої композиції таки не забував і про них часто конферував із редактором цього повного збірника своїх композицій, даючи його потрібні інформації. Тому д-р Ігор Соневицький зміг опрацювати це видання в такому виді, якого не має ні один наш композитор.

Редактор у ,,Вступному слові'' дає коротку характеристику композицій Романа Купчинського і стверджує, що ,,майже п'ятдесят відсотків мелодій Р.Купчинського пронизані елементами української народної пісні''. Це спричинило те, що його пісні, головним чином стрілецькі, яких є найбільше, бо на всіх 82 композиції їх є аж 30! — стали вже ,,народними'', їх співали в нас при праці, не знаючи, хто їх автором.

Чи багато людей знає, що автором пісні ,,Боже Великий, Творче всесвіту'', яку співається в церкві після Служби Божої, є Р. Купчинський. Так і в давнину творили здібні одиниці наші колядки, народні думи, історичні пісні, та їхні імена забулися, і їх тепер називаємо ,,народними творами''.

В книзі надруковані і дві поезії Р. Купчинського ,,Ода до пісні'' та ,,Багата ти єси і бідна, Україно''.

82 композиції надруковані на ст. від 17-ої до 113-ої. Умовні скорочення і бібліографія (ст. 121-123) попереджують багатющі ,,Примітки (ст. 125-141), в яких подані такі дані про кожну пісню — джерело, де вона була вже надрукована; жанр (стрілецька, патріотична, пластова, мисливська і т. п.); місце і дата створення пісні, автор тексту, автор мелодії й замітки.

Редактор цього видання користувався листами Р. Купчинського, його ж рукописами про композиції та розмовами з композитором в роках 1968-1969, тому міг вірно оцінити й пояснити творчість композиторську цього славного Українського Січового Стрільця.

Книжка надрукована на люксусовому папері. Її обкладинка та численні ілюстрації й заставки вийшли з-під кисти славного Едварда Козака, і тому ,,Ми йдемо в бій'' може бути прикрасою кожної вітальні. Ціна тільки 16 долярів.

Ярослав Климовський. ЕЛЕКТРА. П'єса (за старогрецьким мітом) у 2-ох картинах з прологом. Видавництво Центральної Управи Спілки Української Молоді. Брюссель, 1976, ст. 28. Відбитка з ,,Аванґарду'' чч. 121, 122-123, рік 1975.

Автор Ярослав Климовський стоїть майже ціле своє доросле життя близь-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Мирослав Семчишин

ТРИВОЖНЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АМЕРИЦІ

(2)

І так вже у 1901 р. постає перша Шкільна Комісія, а в 1909 Український Народний Педагогічний Союз; в 1912 р. — Просвітна Комісія, а в 1922 р. по Першій світовій війні при Об'єднанні Українських Організацій в Америці — Головна Управа ,,Рідної Школи". І наш старокраєвий контакт з існуючими тоді школами був досить активний. Організували їх передовсім при церквах, а першими виховниками були тзв. дякоучителі. При різних організаціях існували теж школи з 1-2- і більше річною програмою навчання; були різні курси, гуртки самоосвіти ітп. Вчили в них здебільша аматори педагогіки, а програми були здебільша імпортовані зі старого краю, хоч і були власної продукції шкільні посібники тощо. Це була, в широкому того слова значенні, вистачальна на ті часи просвітянщина і вона задоволяла тодішні потреби наших земляків, з яких чималий відсоток після важких років праці зі заробленим грошем, вертався додому.

Отже існував серед наших перших поселенців здоровий, нам прикметний гін до освіти в рідній мові, до продовжування традицій привезених сюди з дому, бо всі вони тоді відчували себе у міцному і тривкому зв'язку зі своєю батьківщиною Україною, а тодішнього часу асиміляційні процеси і уся система життя заставляла їх таки ідентифікувати себе зі своєю громадою і кріпко держатися українського берега.

А коли тому років 26 чи більше прибула нова еміграція до Америки, еміграція зі складним вантажем різних ідеологій, партійних програм та групових чи індивідуальних міжусобиць, почався зовсім новий період теж і в ділянці загально-національного чи культурно-суспільного життя. Одним з цікавих симптомів нашого тут життя у ранній порі себевлаштування і економічного забезпечення було те, що ми знаходили час на продовжування політичної боротьби чи інших форм внутрі суспільної гризні, але ми зовсім не турбувалися нашим запіллям — нашого молоддю. Ми були впевнені в тому, що наші діти, яких ми привезли з собою або які прийшли на світ уже тут, продовжуватимуть діло своїх батьків і ті всі по своєму змісті і формі практиковані нами стиль і методи нашого тут життя поплинуть дальше своїм нами встановленим руслом. Але час показав зовсім щось інше. Вже після першого десятка років ми побачили, що нашому молодому доростаючому поколінню не в смак ні наш спосіб внутрішньо-українського життя, ні наша типова для політичних іміґрантів, ментальність ні всі ці наші поділи-групи, та вся динаміка внутрі українського руху. Нашу молодь так шкільну як і університетську, зовсім природно, почали цікавити і притягати ідеї американізму і ця молодь, не неґуючи загально українськими вартостями, але і не виявляючи ентузіязму для наших ідеологічних зусиль, почала себе все більше і більше опреділяти американцями. Вона готова сприймати наші ідеали, але по своєму, в поважно скореґованій формі, мовляв ,,я американець українського походження". І ми, люди старшого покоління, мусіли пристати на таке формулювання, у висліді якого з'явилась концепція української мови як другої — додаткової, хоча саме ця ,,друга" мова, а для нас старших рідна, поволі але послідовно починає заникати у щоденній мовній практиці наших дітей чи унуків. Своєрідними засобами рятувати справу були спроби визначити український виховний ідеал чи розпрацювати українську виховну систему спроби, що широко дискутувались у пресі, на виховних конференціях, але на жаль, вони залишились тільки документами часу.

На тлі такої ситуації, яку ми спрощено представили, дуже рельєфно виходить завдання української рідної школи і її виховної дії. А завдання це — крім знань про Україну, защепити у нашій молоді любов і пошану до країни їх батьків та забезпечити її україномовне існування, дарма, що на практиці все це стає тільки нашим ,,побожним бажанням". І цю істину ми усвідомили як слід щойно тому 8-10 років, коли то справам української освіти і науки почали приділяти більше уваги; коли то пішла широко і дорого закроєна акція за український Гарвард, за українознавчі курси на різних університетах ітп. Коротко кажучи — поруч зацікавлень ідеологічними справами на порядку дня з'явились у більше рельєфній формі справи науки, культури та освіти. І це було дуже позитивне. Але, на превеликий жаль, рідне, основне, 8-11 клясове, початкове чи середнє шкільництво залишилось ніби чимсь другорядним для нашої спільноти. Наші суботні чи іншого типу школи українознавства, які стали наче б то кров'ю нашого збірного організму, ми залишили учителям — батьківським комітетам, різним інспекторам чи шкільним радам.

III. Яка ж ситуація на відтинку української школи сьогодні?

Спершу трохи статистики, не зовсім повної а все таки вистачальної, щоби з'ясувати собі, де ми опинились після 27-ох років нашого тут перебування. Будемо користуватись передовсім офіціозом Шкільної Ради УККА ,,Рідна Школа", статтями поміщеними в ,,Свободі", чи іншими матеріялами — звітами різних конференцій присвячених українознавчому шкільництву. Частково заторкнемо теж українські цілоденні школи, що існують при католицьких церквах.

У 1967 р. одна з визначних дослідниць цього питання п-ні проф. Ірина Пеленська у своїй доповіді, поміщеній згодом на сторінках ,,Рідної Школи" підрахувала що на приблизно 1.5 мільйона українців у ЗСА у всіх школах навчалось приблизно 25,000 молоді. А якщо б прийняти, що нас усіх в Америці тільки пів мільйона то ця цифра 25,000 складає всього 5% — замість очікуваних щонайменше 10%, тобто 50,000. А з цих двадцятип'яти тисяч, по словам п-ні І. П. може половина говорить по-українському. За її ж тоді підрахунками в інших країнах українського поселення (як от Австралія, Англія, Німеччина) там теж всього тільки 10% відвідує українські школи. Ця ніби песимістична статистика, якщо йдеться про школи і про встановлених тому 10 років числа 25,000, показалась вже тоді надто оптимістичною. Бо зі звіту Шкільної Ради УККА за рр. 1965-66 ми в системі шкіл, під егідою цієї ж установи мали всього 40 шкіл плюс 30 інших українських (без католицьких цілоденних), які з Шкільною Радою співпрацювали, а у всіх цих школах було разом 450 відділів, 450 учителів і 10,000 учнів. Чи було в цих роках в інших школах (нпр. цілоденних) 15,000 — можна б сумніватись.

[Продовження буде]

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ко театральних успіхів чи невдач нашої сцени, і його скортіло адаптувати відомий старогрецький міт про Електру та написати п'єсу про те, як діти славного грецького героя Агамемнона, що вславився в боях під Троєю — донька Електра і син Орест — плянують помстити смерть свого батька, якого вбив Егіст, одружившися з їхньою матір'ю Клітемнестрою, що стала його любовницею.

Автор дуже поважно ставився до свого завдання, і він машинопис своєї п'єси посилав до оцінки аж 19-ом особам (7-ом жінкам і 12-ом чоловікам!), яким дякує „за висловлені думки про його твір''. Уривки десятьох авторок і авторів надруковані на двох сторінках, і тому наші театри не повинні боятися ставити цю п'єсу, до якої проєкти костюмів і сценографій полав свящ. Сергій Кіндзерявий-Пастухів.

Автор зберігає форму грецьких давніх п'єс, в яких виступали хори, тут діють аж два хори — дівчат і чоловічий хор, які пояснюють дію. Хор мікенських дівчат співає:

Так, богосвітла Електро,
судиш по правді, як треба.
Іринії і Гарпії чутні в повітрі.
Помста і кара гряде!

В п'єсі є місця, що можуть нам нагадувати те, що в Україні тепер діється. Хор дівчат співає:

— О, нищий і підлий час оцей.
Як дивиться на це спокійно небо?!

Електра кінчає свою тираду:— Перемогти з честю і жити, або з честю згинути і жити в пам'яті поколінь!

Ми прочитали класичну п'єсу Я. Климовського, та дійсну її драматичну вартість можна буде побачити й почути, коли вона увійде на сцену, бо в цьому випадку праця режисера і гра артистів не важливіша, як при модерній п'єсі.

ЯКЩО ЗАВТРА ВІЙНА...

(Продовження зі стор. 2-ої)

старою китайською східньою залізничною лінією, що значно покращало б комунікацію москалів з їхнім побережжям на Тихому океані; створення територіяльної запори для їхньої морської тихоокеанської провінції; значне послаблення для китайської індустріяльної спроможности.

Контроля провінції Кірін, що лежить далі на південь, означала б дальше послаблення китайської індустріяльної спроможности та дала б остаточну контролю над Північною Кореєю, яка маневрує між СССР і Китаєм, та виграє одного проти другого.

Захоплення контролі над Ліаонінґом, найбольш південною провінцією Манджурії, сильно загрозило б розвиткові китайської індустрії і дало б змогу москалям наново користуватися старою московською базою в Порт Артурі. А що таке далеке посунення москалів на південь спричинило б потребу окупації північної частини внутрішньої Монголії, столиця Китаю була б під загрозою московського обстрілу, без огляду на те, чи москалі рішаться зайняти Пекін, чи ні.

На питання чи москалі могли б, зайнявши такі великі обшири китайської території, на якій проживає кілька соток мільйонів китайців, удержати їх під своєю контролею, то думки поділені: дехто твердив, що могли б. Так думають деякі з японських військовиків, наводячи приклад, що Японія перед Другою світовою війною була окупована і зайняла великі простори Китаю.

Інші знову твердили, що японцям тому тільки вдалося було зайняти і контролювати велику частину Китаю, бо тоді там велася громадянська війна. Не було б її, японці не були б спроможні зайняти такі великі китайські простори, тим менше вдержати їх під своєю контролею.

(Продовження буде)

48 представників...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

терені Округи. Серед передових організаторів він назвав Михайла Ольшанського (Від. 51), який вже приєднав 51 члена; Михайла Сороку (Від. 136) із 20 членами; Степана Горалевського (Від. 106) із 20 членами; інж. А. Дорошенко (Від. 103 в Мілвокі) із 13 членами. В дальшому він відмітив постійну працю п-і О. Олек (Від. 22), п-і Ґльорії Пашин (Від. 125) і пп. Ничая, Іванюка (Від. 106), Бережана (Від. 114), Боднара (Від. 131), Карачевського (Від. 221), Припхана (Від. 399), Лаби (Від. 423), Кочія (Від. 472) і Семкова (Від. 379).

В дискусії після доповіді взяли участь: п-і Кочій і пп. Бережан, Іванчук, Ольшанський, Сірик, Сенчишак, С. Куропась, Яценко, Боднар, Припхан, Дзюбинський, Іванюк і д-р Р. Смук. В дискусії заторкнено такі справи, як стипендії, потреба молодих організаторів, розмети, можливість закупу оселі УНСоюзу в околицях Чікаго, встановлення канцелярії УНСоюзу для середньозахідних стейтів, нові кляси забезпечення, перелік голосів на останній конвенції, новий формат „Українського Тижневика'', який має позитивний відгук, можливість відкриття кутика запитів і відповідей в „Свободі'' тощо.

Закриваючи наради, п-і О. Олек повідомила, що Округа плянує секретарський курс на 19-го або 20-го листопада. Про точну дату Комітет повідомить всі Відділи.

Проф. Яр. Рудницький доповідатиме у Вашінґтоні

Вашінгтон (Д. К.). — В рамках з'їзду славістів, згуртованих в організації ААACC; відбудеться в суботу, 15-го жовтня перед полуднем, доповідь проф. Яр. Рудницького з Канади п. н. „Збереження української мови в Канаді й ЗСА''. Виклад відбудеться в англійській мові в програмі сесії, присвяченій справі розвитку слов'янських мов в північній Америці, в готелі Капітал Гілтон; проводитиме сесію проф. Яр. Перковський з університету Вірджінії, а підсумки її зробить проф. Тома Маґнер зі Стейтового університету Пеннсильвенії. На з'їзді AAACC виступить ряд інших українських учених з доповідями на актуальні теми україно й слов'янознавства, а в п'ятницю, 14-го жовтня, буде влаштована спеціяльна вистава в Конгресовій Бібліотеці з доповіддю про „Слов'янські й східньоевропейські ресурси в К. Б.''.

В понеділок, 17-го жовтня, в приміщенні Українського Католицького Університету ім. св. Климентія Папи в Вашінґтоні проф. Яр. Рудницький дасть другу доповідь на тему: „Розвиток української мови в середній добі (ХУ — ХУІІІ ст.)'' після чого відбудеться дискусія під керуванням голови Філії УКУ в Вашінгтоні проф. Юрія Старосольського.

Від неділі, 23-го жовтня, продовжуватимуться започатковані в Монтреалі на кампусі Льойолі семестральні виклади - семінари проф. Яр. Рудницького з рамени УВУ і УКУ в Канаді. Дальші виклади передбачені на 27-го жовтня й 4-го грудня 1977.

ЮВІЛЕЙНІ ТОРЖЕСТВА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ше питомців,, як належало — сказав Кир Іван. Але тепер виявляється, що Ви приготовляли більше священослужителів для мовчазної Церкви і для нас у розсіянні. Вашими вихованцями ще живе духовно українська діяспора''.

До таких, деким довго незрозумілих ідей, було і заснування Українського Католицького Університету, а навіть саме патріярхальне завершення нашої Церкви. Саме коли наступала якась криза — говорив Кир Іван — Блаженніший Отець Йосиф зумів з неї виходити. Була криза і в наших патріярхальних змаганнях, бож, маючи за собою право і справедливість, нам його не утворено. Ми перейшли цю кризу, коли Блаженніший прийняв титул „Патріярх. Це велика історична відповідальність зуміти „перейти поріг'', і не всі це вміють. Блаженніший дав нам приклад цього. Вкінці промовець від ієрархії дякував Блаженнішому Ювілятові за його страждання і труд, за те, чим він збагатив нашу Церкву й усіх нас, та побажав, щоб сталося ще одне „чудо'', а саме, щоб Патріярх Йосиф І засів на Київському патріяршому престолі.

Від священства говорив о. д-р Іван Гриньох, голова Богословського Наукового Товариства. Його промова була глибокою аналізою великого священства Патріярха, яка розкривала символіку й багатий зміст епізодів життя Ювілята й рукоположення в 1917 р., єпископських свячень в 1939 р., перейняття Митрополичого Престолу і звільнення з „дому неволі''.

Дальше о. І. Гриньох дав зворушливу інтерпретацію і мотиви своєї молитви на гробі св. Петра в липні 1975 р., коли публічно поминав Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси. „Я Вас не проголошував Патріярхом, лише стверджував факт, обгрунтований богословським мисленням'' — заявив промовець.

Між дальшими промовцями, д-р Петро Зелений, голова Українського Патріярхального Світового Товариства (від мирян), підкреслив прив'язання українського Божого люду до особи й ідей Патріярха. Проф. Володимир Янів, ректор Українського Вільного Університету, промовляв в імені наукового світу. Він відзначив постійні турботи Ювілята за українську науку й розбудову культурних установ.

З політичних діячів промовляв Ярослав Стецько, голова Проводу ЗУ ОУН, заявляючи, „що великі ідеї Патріярха підтримало все свідоме українське громадянство без різниці конфесій та партійних поглядів. Очолюваний ним рух має повне довір'я до Патріярха і буде підтримувати його змагання.

Господар бенкету прочитав ще адресатів численних телеграм, а серед них від голови італійського уряду Джуліо Андреотті, від багатьох кардиналів, амбасадорів, сенаторів та українських Владик й установ.

Хори „Гомін'' і „Веснівка'' виконали ряд точок, а також в мистецькій частині взяла участь солістка М. Чолій.

Під кінець бенкету керівництво готелю Гільто-Кавалєрі зробило несподіванку Ювілятові. При затемнених світлах внесли величезний торт з написом „60'', що його супроводили 60 осіб прислуги зі смолоскипами. Хор „Гомін'' супроводив цю процесію могутнім „алилуя" а згодом „Многая літа''.

Ще промовляв Ювілят Патріярх, знов дякуючи за цей вияв відданости. Однак він уважає, що це насамперед доказ нашої єдности, зрілости й готовости відстояти слушні змагання Церкви і Народу.

Всі були збудовані перебігом цього рідкого бенкету, на якому панувала не звичайна „бенкетова нудьга'', а ентузіязм, піднесення, радість і захоплення. Кожен був би радо ще сидів одну чи дві години, бо, як висловився Кир Іван Прашко, „добре нам тут бути'' зі своїм духовим батьком.

Інші імпрези, авдієнції, наради.

В понеділок, 3 жовтня, в приміщеннях УКУ проходили наради мирянських патріярхальних організацій, зорганізованих в Українському Світовому Об'єднанні. Вони вислухали звітів членів Президії — д-ра П. Зеленого (голови), інж. С. Тимяка (заступники) і ред. Р. Данилевича (секретаря) та продискутували завдання патріярхальних організацій на найближчий етап. Прийнято окремі резолюції.

Так само провели свої наради священики, члени Товариства Св. Андрія, якими проводив голова Світового Товариства о. М. Комар.

Після обіду Богословське Товариство відбуло свою Сесію з доповідями о. д-ра Гриньоха і о. д-ра І. Музички. Останній дав грунтовну історичну довідку: „До початків Богословського Товариства і ролю в ньому Йосифа Сліпого''.

У вівторок, 4 жовтня, ще раз в Соборі Відбулася Архиєрейська Літургія, що її відправив Патріярх Йосиф у співслуженні трьох єпископів та понад 20 священиків.

В час Літургії Патріярх надав Митрофорну гідність о. Я.Гаврилюкові, Генеральному Вікарієві Торонського єпископа на Квебек, та о. С. Їжикові з Вінніпегу. Отець д-р І.Гриньох був наділений крилошанством.

Знов після Літургії продовжувалися групові та індивідуальні авдієнції.

Пресова конференція.

Того ж дня скликано, заходами УПСО, Пресову Конференцію в готелі Колюмбус, на яку прибуло понад 20 журналістів від італійських та іншомовних газет, агенцій та журналів. Конференцією провадив д-р В. Маркусь, а разом з ним відповідали журналістам о. І. Гриньох, Ева Піддубчишин (Ню Йорк) та д-р В. Косик (Париж). Темою конференції було: Драми УКЦеркви в батьківщині і діяспорі. Журналісти ставили питання з таких комплексів проблем: Переслідування Церкви в Україні; Невизнання українського патріярхату Апостольським Престолом; Стан Церкви за кордоном: її єдність чи підпорядкування конгрегації, заборона Синодів; ставлення Ватикану до Београдської конференції.

Святкування Патріярших ювілеїв у Римі і цього року звернули на себе увагу міжнародної опінії.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

УКРАЇНЦІ...

(Продовження зі стор. 1-ої)

було 592, а разом із 41 гостем всіх учасників було 633, то XII конгрес мав їх усього 369 делегатів, які із 61 гостем становили 430 учасників, в тому 45 від 16-ох відділів КУК-у (в 1974 році — 41).

На відкриттю конгресу в п'ятницю гостями були теж два українські сенатори, Павло Юзик та Іван Івасів, цей останній вперше. Конгресом проводила президія, очолювана Я. Білаком. Секретарювали Б. Михайлишин і Анна Вах. Молитва, національні гимни України і Канади, прапори і відповідні декорації залі в трьох мовах, українській, англійській і французькій, та підвищення для Почесної Президії й Президії Екзекутиви КУК-у, мікрофони і місця для преси, добра організація, видрукувані звіти і звідомлення, залі для Комісій і ряд кіосків з виданнями - становили тло офіційного відкриття.

Другий день нарад, в суботу, 8-го жовтня, був відданий звітам екзекутивного директора д-р С. Я. Кальби, голів комісій і Контрольної комісії КУК, дискусії над ними, доповіді проф. д-ра П. Кондри „Українці Канади і політика багатокультурности", та проєктам резолюцій. Окремо радили від п'ятниці Комісії Українок Канади та інші паралельні організації КУК. Під час обіду в суботу сен. П. Юзик, який візьме участь в Белградській конференції як член канадської делегації, виголосив доповідь про „Рух спротиву і наші завдання".

У відкритті конгресу і в нарадах в п'ятницю і в суботу брав участь екзекутивний віцепрезидент УККА Йосип Лисогір.

Закінчено другий день нарад святковим бенкетом з участю 500 осіб. Головними особистостями були: новонайменований міністер справ багатокультурности Норман Кафик і міністер державних прибутків Дж. Гей, француз приятель українців, який був попередником Н. Кафика на пості міністра багатокультурности. Виступ міністра Кафика на конгресі КУК був його першим того роду виступом на новому пості. Цей виступ, попереджений вступним словом і життєписом, що його подав Дж. Гей, був справжньою сенсацією. Н. Кафик, син українського піонера із Залішик, що одружився був з ірляндкою, має тепер 48 років і є батьком п'ятирох дітей. Він почуває себе настільки українцем, що зробив заходи через Рим, щоб вернутися до батьківської католицької церкви. Він прибув на конгрес з цілою родиною. Його промова була така, що її рідко чується від міністра та яка характеризує Н. Кафика як сильну індивідуальність з особистою відвагою, відповідальністю і далекоглядністю. Цю знамениту промову присутні переривали оплесками, а на закінчення відспівали промовцеві многоліття, зворушивши його до сліз. В дарунку Н. Кафик одержав два томи Англомовної Енциклопедії і залишився довше на залі, зустрічаючись з поодинокими делегатами і гостями.

Крім міністрів Кафика і Гея, за почесним столом були ще: митрополит УГПЦ Андрей, голова СКВУ о. д-р Василь Кушнір, представники центральних установ німців, поляків, балтійців та інших національних груп.

[Продовження буде]

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 8-го вересня 1977 р., відійшов несподівано у Вічність, в Кергонксоні, Н. Й., на 68-му році життя, наш Найдорожчий Чоловік і Брат,

бл. п.

АНДРІЙ ТХІР

Цією дорогою висловлюємо найсердечнішу подяку:

— Всім Членам наших Родин, що поспішили навіть з далеких сторін з останньою Йому прислугою та нам з поділом смутку й горя.

— Проф. Іванові Коровицькому, який перший помітив Його наглу недугу, за негайне спрямовання Його до лічниці.

— Д-рові Богданові Бабієві за постійне й глибоко-дбайливе слідкування за станом Його недуги і намагання вспокоювати нас.

— Отцеві Михайлові Шевчукові й о. Богданові Волошинові за відслуження всіх похоронних відправ. Хорові за співи в тих відправах.

— Отцеві Богданові Волошинові, д-рові Богданові Бабієві і п. Миколі Бігунові за виголошення прощальних промов після панахид і над Його могилою, від Церкви, від Управи оселі „Золота Осінь" і від Громадянства тієї оселі в Кергонксоні.

— Всім Громадянам, що обложили Його домовину квітами та даткували на Служби Божі за спокій Його душі.

— Всім Жертводавцям, що в часі тризни, на поклик п. М. Бігуна, зложили на потреби Патріярхату УКЦ 730 дол. і для місцевої церкви в Кергонксоні, 437 дол., все в шану Незабутнього Андрія.

— Пані Лідії Яців і Панові Володимирові Ренерові за запопадливо й успішно переведені ці збірки.

— Директорові Союзівки, п. Володимирові Квасові за уладження прикладного стилю Поминок-Тризни на Союзівці, а Панам-Громадянкам „Золотої Осені" за доповнення подань їхніми добірними артикулами.

— Ми були зворушені до глибини наших душ, бачучи співчуття з нашим смутком всієї довкільної Української Громади та її зусилля виявити пошану Покійному. Хай Всевишній Господь Вас за те нагородить.

МАРІЯ — дружина
ВАСИЛЬ — брат

Замість квітів на могилу нашої МАМИ і БАБУНІ

бл. п. Олени Гуменної

складаємо 50.00 долярів на сироти в Бразилії.

ЛЕВ і МАРКО ГУМЕННІ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

Інж. ІВАНА КАЗИМИРОВИЧА

ШАБЕЛЬСЬКОГО

активного громадсько-політичного діяча, справжнього українського патріота

будуть відправлені

ПАНАХИДИ

в НЕДІЛЮ, 16-го ЖОВТНЯ, о год. 10-ій ранку, в церкві СВ. СОФІЇ в БАЙОНІ, Н. Дж.;

в НЕДІЛЮ, 23-го ЖОВТНЯ, о год. 12-ій дня, в церкві СВ. ВОЛОДИМИРА в НЮ ЙОРКУ.

Були відправлені:

в ПОНЕДІЛОК, 10-го жовтня, о год. 10-ій ранку над МОГИЛОЮ ПОКІЙНОГО на цвинтарі в БАВНД БРУКУ, Н. Дж.;

в ПОНЕДІЛОК, 10-го ЖОВТНЯ, о год. 10-ій ранку, в церкві СВ. ВОЗНЕСЕННЯ в МЕЙПЕЛВУД, Н. Дж.

Просимо помолитися за спокій душі Покійного.

МАРІЯ і САМУЇЛ МУХИНИ

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. Марії з Бонків Пасічняк

складають на цілі НТШ в ЗСА суму 25.00 долярів

Ютика, Н. Й. Д-р Володимир і Марія КОГУТЯКИ

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 9-го жовтня 1977 року упокоїлась в Бозі, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і СЕСТРА

бл. п.

ГАЛИНА ТЕРЕЩЕНКО

нар. 15-го листопада 1911 р. в Україні.

ПАНАХИДА буде відправлена в середу, 12-го жовтня 1977 р., о год. 7-ій веч. у Свято Покровській церкві при 12-ій і Овкленд вулицях у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в четвер, 13-го жовтня 1977 р., після Богослуження, з церкви на Український Православний Цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
муж — ГРИГОРІЙ
донька — НАДІЯ ТЕРЕЩЕНКО
сестра — ЄЛИСАВЕТА в Україні

Папа Павло VI проголосив ливанського монаха святим

Ватикан. — У неділю, 9-го жовтня, папа Павло УІ проголосив святим ливанського монаха Шарбеля Маклуфа, який помер 1898-го року і належав до східнього католицького обряду Маронітів. Церемонія канонізації відбулася в базиліці св. Петра і на ній було присутніх біля 6,000 ливанців, і то не тільки католики, а теж православні і мусулмани. Маронітський Патріярх Антван П'єр Хораїче офіційно передав Папі прохання канонізувати о. Шарбеля Маклуфа, а відтак відправив з папою Павлом Службу Божу, частини якої були в латинському обряді, а частини маронітськім, тобто,в старо-сирійській та арабській мовах.

Ливанську делегацію на канонізацію очолював колишній президент Чарльс Гелю, яка складалася з представників всіх віровизнань тієї арабської держави. Членами делегації були члени ливанського кабінету і парляменту, як теж представники ворогуючих фракцій в Ливані, де вже довший час триває громадянська війна.

Отець Шарбель Махлуф народився 1828-го року і протягом 23-ох останніх років свого життя був пустельником. Заходи в справі його канонізації розпочалися 1948-го року. Ватикан признав, що через його посередництво сталися три чуда: в 1950-му році ливанська монахиня виздоровіла від довготривалої недуги шлунка, в тому ж році прозрів один коваль, який втратив зір в одному оці 13 років раніше, а в 1966-му році один мужчина, який хворів на рака шкіри, цілком вилужав, хоча лікарі були втратили надію.

У ВОСЬМУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

СОФІЇ з МАНУЛЯКІВ ПРАСІЦЬКОЇ

буде відслужена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в церкві Царя Христа у Філядельфії, Па.
1623 Каюга вул.

в п'ятницю, 14 жовтня 1977 р., о год. 8 ранку.

Про молитви за душу Покійної просять Рідню, Товаришок, Приятелів і Знайомих, сповиті смутком:

МИКОЛА — чоловік
АНАТОЛЬ — син з Родиною

У ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ З РУК ВИСЛАННИКА МОСКВИ

сл. п.

ЛЕВА РЕБЕТА

Голови Політичної Ради ОУНз, Голови Ради Референтів ЗП УГВР, Професора Державного Права Українського Вільного Університету

відбудеться

в Ню Йорку, 12-го жовтня 1977 р., о год. 8-ій ранку в церкві св. Юра

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ.

Того самого дня відбудуться у всіх країнах Европи, Америки і Австралії СХОДИНИ Членів середовища ЗП УГВР.

ЗАКОРДОННЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ і

ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 23-го серпня 1977 року відійшла у вічність

бл. п.

ОЛЬГА ЛОТОЦЬКА-РЕШЕТИЛО

народжена 6-го грудня 1908 року в Тартакові, пов. Сокаль.

Покійна похована на цвинтарі Ґетсемені в Ліма, Огайо.

В глибокому смутку:

дочки:
ДАРІЯ РОТЕ з сім'єю
АРІЯДНА ВАЛ з мужем

ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 7-го жовтня 1977 р. після важкої недуги відійшов у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько, Брат, Дідуньо і Швагер

бл. п. мґр хемії

АҐЕНОР ДЖУЛИНСЬКИЙ

родж. 30 квітня 1912 р. в родині о. митр. прот. Івана та Евгенії Джулинських в с. Чункові на Буковині.

Покійний був членом АУК „Запороже" в Чернівцях і Ню Йорку, співучого тов. „Кобзар" в Чернівцях, ОУН та інших організацій в краю і на еміграції. Працював як керівник лябораторії „AMCE DESOTO" до виходу на пенсію.

Похорон відбувся 11 жовтня 1977 р. з похоронного заведення „Cardinal Funeral Home" та Української Православної Катедри св. Володимира на цвинтар „York Cemetery" в Торонто, Канада.

В глибокому смутку і невимовному жалю:
Дружина — МАРІЙКА з дому СИВИЙ
Сестра — АРТЕМІДА МАРЕШ з мужем КАРЛОМ
Син — ПЕТРО
Синова — КОНСТАНЦА
Внуки — КАТЕРИНА і КЛАВДІЯ
Швагер — д-р МИКОЛА СИВИЙ зріднею
Ближча і дальша родина в Австрії, Німеччині та Австралії.

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО „ЗАПОРОЖЕ" — НЮ ЙОРК

З глибоким смутком повідомляє Друзів, Знайомих та Українську Громаду, що 7-го жовтня 1977 р. передчасно і несподівано помер Незабутній Побратим Чесний Батько

сл. п. мґр хемії

АҐЕНОР ДЖУЛИНСЬКИЙ

родж. 30 квітня 1912 р. в с. Чункові на Буковині.

Член багатьох українських установ та організацій на Буковині і на іміграції.

Похорон відбувся 11-го жовтня 1977 р. з похоронного заведення Cardinal Funeral Home та Української Православної Катедри св. Володимира на цвинтар York Cemetery в Торонті, Канада.

F I D U C I T!

Горем прибитій родині нашого дорогого Побратима висловлюємо наше глибоке співчуття.

СТАРШИНА

Ділимось сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 8-го жовтня 1977 р. відійшов у Вічність, на 92-му р. життя, наш Найдорожчий Батько і Дідусь

бл. п.

д-р СТЕПАН МІШКО

ПАНАХИДА — у вівторок, 11-го жовтня о год. 8-ій веч., в похоронному заведенні Leo F. Kearns при 103 — 33 Lefferts Blvd, Richmond Hill, N. Y.

ПАРАСТАС — в середу, 12-го жовтня о год. 8-ій вечора.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 13-го жовтня 1977 р. о год. 8:30 рано з тогож похоронного заведення до церкви Покров Божої Матері при 87 вул. і 97 авеню в Озон Парку, а відтак на український цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
БОГДАН — син з дружиною ОРИСЕЮ і дітьми
ІРЕНА ВОЄВІДКА — донька з дітьми
ДАРІЯ КРАВЕЦЬ — донька з мужем ЗЕНОВІЄМ

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 8 жовтня 1977 р., відійшла від нас ненадійно прийнявши Найсвятіші Тайни, наша Найдорожча Сестра, Тета, Шваґрова, Стриянка

бл. п.

ОЛЬГА ЧЕРНИК

з дому КОБЗЯР

нар. 11 березня 1911 р. у Львові

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 14-го жовтня в Гантері, Н. Й. з похоронного заведення Aston, на кладовище в Elka Park, о год. 9-ій рано.

ПАНАХИДИ відправляться в тому ж заведенні в середу, 12 жовтня і четвер, 13-го жовтня о год. 7-ій вечора.

Горем прибиті:
сестра — ІРИНА ЗАЛЄСЬКА з родиною
сестрінок — МАРКО ВАРЦАБА з родиною
братова — ОЛЬГА КОБЗЯР з родиною
братанки: — ЛЮБА КОЗАК з родиною
ЯРОСЛАВ ЧЕРНИК з родиною
АНДРІЙ КОБЗЯР з родиною
КСЕНЯ КОБЗЯР—ҐЛЯС з родиною
ЮРКО КОБЗЯР
ПЕТРО КОБЗЯР
і ближча та дальша родина в Америці, Австралії, Канаді і на Україні

Замість квітів на могилу Покійної просимо складати датки на сиротинець в Бразилії і на видавничий фонд „Наше Життя" й інші добродійні цілі.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 3-го жовтня 1977 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ зі СОЛЬМАНІВ ВІРЩУК

нар. 13-го липня 1896 року в Стрию.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 4-го жовтня 1977 р.

ПОХОРОН відбувся в середу, 5-го жовтня 1977 р. з похоронного заведення Музика і Син в Чікаго до катедри св. о. Миколая, а опісля на цвинтарі св. о. Миколая.

Горем прибиті:
муж — МИХАЙЛО
сини:
д-р РОМАН з дружиною МЕРІ
д-р ВОЛОДИМИР з дружиною МАРІЄЮ
внуки — ОЛЕНКА й ІРЕНА
правнуки — ХРИСТЯ і ДАНИЛКО
брат — ЙОСИФ зРіднею

В безмежному горю ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 8-го жовтня 1977 р. несподівано, відійшла у вічність на 48-му році життя наша Найдорожча Дружина, Мати, Дочка, Сестра і Тета

бл. п.

АНАСТАСІЯ з МРОЧКІВ КОРЧМАРИК

ПАНАХИДА — понеділок, 10-го жовтня 1977 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Кошека 990 S. Broad St., Трентон, Н. Дж.

ПОХОРОН — у вівторок, 11-го жовтня 1977 р. о год. 9:30 рано з того ж похор. заведення до української католицької церкви при 1195 Deutz Ave., а після Заупокійної Літургійної відправи о год. 10 на кладовище церкви св. Марії в Трентоні, Н. Дж.

Горем прибиті:
БОГДАН КОРЧМАРИК — муж
ОСТАП КОРЧМАРИК — син
МИХАЙЛО і МАРІЯ МРОЧКО — родичі
СТЕФАН МРОЧКО — брат
МАРІЯ і МИХАЙЛО ГЛУШОК — сестра з чоловіком і дітьми ЛІДІЄЮ та ЛЕВЧИКОМ ГАНІНЧАК

Всіх бажаючих вшанувати пам'ять бл. п. Настуні Мрочко-Корчмарик чоловік і родина просять замість квітів на свіжу могилу складати пожертви на Патріярший Фонд Української Католицької Помісної Церкви.

Осередок НТШ в Клівленді плянує відмітити 30-ліття Товариства в ЗСА

Клівленд. (Н.Н.). — В грудні ц.р. завершиться 30 років Науковому Товариству ім. Шевченка в ЗСА. Цей ювілей плянує відмітити на весну ц.р. Осередок НТШ в Клівленді. На своєму засіданні, що відбулося 25-го вересня ц.р. з нагоди відвідин Осередку новообраним головою Товариства д-ром Ярославом Падохом, схвалено влаштувати в Клівленді ювілейну наукову конференцію та громадський бенкет у березні 1978 р. Осередок має ряд дійсних членів, членів кореспондентів та звичайних членів, між ними відомих професорів університетів, які в минулих роках своїми доповідями збагачували інтелектуальне життя клівлендської громади, яка постійно піддержує всі почини НТШ, а зокрема дбає про його матеріяльне забезпечення.

В нараді, якою проводив голова Осередку інж. Григор Бобків, взяли участь д-р Михайло Тимків, заступник голови, мгр Степан Воляник, секретар, д-р Степан Стецура, касир, проф. Леонід Бачинський, голова Контрольної комісії, доктори Микола Грушкевич, Ізидор Заплатинський, Володимир Боднар, Володимир Базарко, Олександер Фединський, інж. Іван Фур, Ярема Попель та Степан Кікта.

Голова НТШ, д-р Падох, привітавши приявних від управи Товариства, розповів про працю й пляни централі, між якими є такі важливі, як набуття дому, в якому можна б примістити бібліотеку й архів та водночас мати приміщення на канцелярію, доповіді, збори й репрезентаційну діяльність. Плянується акцію поширення серед своєї громади й чужих установ видань НТШ при збільшеній видавничій діяльності, в чому Осередки НТШ, які існують або будуть засновані у більших осередках нашої громади, можуть видатно допомогти. Їх допомога потрібна також в ратуванні архівних матеріялів та цінніших видань, які пропадають із смертю наших громадян. Це також завдання місцевих Осередків, які зможуть їх краще виконати, приєднуючи нових членів-прихильників НТШ. Предметом нарад та оживленої дискусії були також питання усвідомлювання наших громадян, зокрема самітних й таких, які мають рідних в Україні, що якщо вони не подбають про відповідно складені завіщання останньої волі, їх майно з найбільшою правдоподібністю піде в руки совєтського уряду, який в цей спосіб дістане від нас допомогу в своїй екстермінаційній та денаціоналізаційній акції проти українського народу і його культури. Записи на громадські цілі, зокрема наукові, повинні стати національним обов'язком й самообороною усіх наших громадян. Порушено також питання здобування постійних передплатників й набувців видань НТШ, за зниженою ціною. НТШ в ЗСА видає щороку щонайменше два томи „Записок НТШ", які появляються уже майже від сто років і число яких доходить до 200. Це видання знаходиться у більшості великих бібліотек світу. Набування цих видань для місцевих американських, університетських і публічних бібліотек, є ще одним дуже потрібним й легким до здійснення завданням Осередків НТШ. Підмічено також потребу постійної матеріяльної допомоги на видавничі й інші цілі НТШ, одним із засобів якої є щорічні пожертви в часі Різдвяної збірки. Провід Осередку плянує перед Різдвом окремо заапелювати до місцевого громадянства, щоб вони, одержавши різдвяні побажання, не пожаліли пожертви на наукову працю НТШ й вислали йому свої щедрі різдвяні датки, в його 30-ліття існування та відданої, наукової праці.

Американсько-Югославські відносини поправляються — каже Кардель

Вашінгтон. — Едвард Кардель, один з високих функціонарів югославської Комуністичної партії і можливий наступник президента Тіта, який перебуває в З'єднаних Стейтах Америки з офіційною візитою, заявив кореспондентам в окремому інтерв'ю, що відносини і співпраця між ЗСА і Югославією набагато покращали, частинно завдяки дещо зміненій американській настанові до багатьох проблем міжнародної політики. Кардель, розмовляючи з кореспондентами перед від'їздом до Београду, відмічував, що покращання відносин можна приписати тій обставині, що теперішня Адміністрація у Вашінгтоні сприймає події в світі такими, які вони є, а не такими, якими вона хотіла б їх бачити. ЗСА звертають також тепер більше уваги на невтральні країни, як також на поставу і політичні напрями малих країн. Кардель, який є членом так званої президентської Ради очолюваної Тітом, раніше розмовляв з президентом Картером, віцепрезидентом Мондейлем, членами Конгресу і багатьма американськими політичними діячами, порушуючи зокрема справу співпраці між Сходом і Заходом. Признаючись до деяких коливань у політиці югославського комуністичного невтрального уряду, Кардель висловив думку, що Югославія потребує більше контактів, виміни думок і поглядів з керівними чинниками ЗСА. Його довге перебування у ЗСА Кардель пояснював тим, що було до полагодження багато справ, пов'язаних з деякою зміною настанови урядів обох країн до глобальної політики. Він при тому згадав про мирну місію президента Тіта, який відвідав у міжчасі Москву і Пекін, а на слідуючий рік має в пляні приїхати до ЗСА. „Я маю відчуття, — заявив Кардель, — що американська настанова у відношенні до Югославії позитивно поглиблюється, тому бо уряд Америки готовий признати Югославію такою, якою вона є". Кардель згадував ще про „позитивну ролю Югославії" яку вона відіграє між двома бльоками; про непорозуміння, яке заіснувало було між ЗСА і Югославією в часі тривання війни в Анголі; про політичних дисидентів, які „змагають до двох скрайностей": повернення Югославії до совєтського бльоку, або приєднання до країн західнього бльоку; про африканські країни, які не конечно мусять у політиці наслідувати американський модель демократії і про інші справи. Кардель радо відповідав на запитання кореспондентів, застерігався тільки проти коментування ними справ, а саме зірвання відносин Югославії з СССР в 1948 р. і розбудови югославської військової сили. Але він не мав нічого проти широких цитат в інших справах.

Працюватимуть спільно над винаходом штучного серця

Москва. — Ройтер інформує, що американські і совєтські науковці — серцеві спеціялісти погодились працювати над новим п'ятилітнім пляном конструкції штучного серця, яке заступило б людське серце у випадку потреби. Інформуючи про цей факт, совєтське пресове агентство ТАСС відмічує, що рішення про спільну співпрацю між американськими і совєтськими вченими запало ще на початку цього року, а остаточний договір був підписаний в часі зустрічі д-ра Майкеля ДіБекея з Гюстону в Тексасі і проф. Валерія Шумакова, який очолює совєтську групу вчених-винахідників. Раніше вчені обидвох країн співпрацювали на базі трирічного договору і обмінювались тільки інформаціями про нові досягнення в ділянці винаходу штучного серця.

Васілія Кузнєцова обрано на заступника Брежнєва, схвалено нову конституцію СССР

Васілій Кузнєцов

Москва. — Совєтські верховоди з Політбюра і Центрального Комітету КПСС найменували, а Верховна Рада СССР затвердила 76-річного Василія В. Кузнєцова заступником голови Президії Верховної Ради, тобто заступником Леоніда І. Брежнєва, який, як відомо, займає тепер два найвищі пости в Совєтському Союзі, пост генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради. Виглядає тепер неправдоподібним, кажуть політичні спостерігачі, щоб старший на 6 років Кузнєцов був евентуальним заступником Брежнєва. Скоріше він виконуватиме тільки почесну функцію до того часу, поки Брежнєв не піднайде на своє місце відповідну особу. Васілій Кузнєцов, це колишній діяч совєтської профспілки, який був одним із заступників прем'єра на протязі 22-ох років. Раніше, чотири декади тому, Екзнєцов працював в індустрії Детройту і студіював в Карнеґі Інституті Технології в Піттсбургу протягом двох років. В 1933 р. Кузнєцов повернувся до Совєтського Союзу. В 1941 р., після вибуху німецько-совєтської війни, Сталін затруднив Кузнєцова в тяжкій індустрії, щоб відповідно використати його знання, здобуте на Заході. Від 1944 до 1953 він очолював совєтську профспілку. Останніх 24 роки Кузнєцов працював в совєтській дипломатії і як знавець закордонної політики був дорадником високих партійних чинновників. Він був також амбасадором СССР до Пекіну. В понеділок, 3-го жовтня ц. р., Кузнєцова найменовано неголосуючим членом Політбюра і це був знак, що він може бути один з кандидатів на заступника голови Президії Верховної Ради СССР.

З найменуванням Кузнєцова і прийняттям нової совєтської конституції, яка має заступити стару, сталінську конституцію прийняту ще в 1936 р., совєтські верховоди не осувають проблеми наступства Брежнєва. Нова Конституція не включає якогось забезпечення у випадку відходу від влади чи наглої смерти генерального секретаря ЦК КПСС чи голови Президії Верховної Ради СССР. Останніх три роки Брежнєв багато часу провів поза Москвою і, як стверджували кореспонденти, перебував на лікуванні. Ще тиждень тому дипломати в Москві і політичні аналітики висловлювали спекулятивні міркування про евентуального наступника Брежнєва, беручи під увагу таких партійних функціонарів, як Володимир Щербицький теперішній перший секретар компартії в Україні, якому минуло тільки 56 років життя, Грігорій Романов, 54 роки, який є партійним верховодою в Ленінграді та інших. Ніхто, включно із совєтськими дипломатами, не брав під увагу Васілія Кузнєцова. І тому його номінація викликала деяке здивування на Заході.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Моше Даян знову виступив проти „палестинської батьківщини"

Вашінгтон. — Хоча протягом останніх кількох днів покращали можливості на поновне скликання Женевської конференції, яка мала б на меті довести до встановлення миру на Близькому Сході, то минулої неділі, 9-го жовтня, ізраїльський міністер закордонних справ Моше Даян заявив на телевізійній програмі, що ізраїльська делегація вийде з будь-якої конференції, чи наради якщо котрась із арабських держав видвигне справу створення „батьківщини" для палестинських арабів на арабських землях, що їх в 1967-го року окупував Ізраїль.

Виступаючи на телевізійній програмі, Даян сказав, що Єрусалим „поважно стурбований" фактом, що теперішній уряд ЗСА недавно видав спільну заяву зі Совєтським Союзом, в якій говориться про „законні права палестинців", бо, на думку Даяна, це означає, що Вашінгтон змінює свою політику і тепер підтримує арабсько-совєтське становище, щодо створення „палестинської батьківщини" Ізраїльський міністер теж заявив, що його уряд не погодиться на те, щоб в Женеві палестинських арабів репрезентувала Палестинська Визвольна Організація (ПВО).

Нав тій самій програмі, хоча в окремо записаному інтерв'ю, виступав єгипетський міністер закордонних справ Ісмаїл Фагмі, який заявив, що задля миру на Близькому Сході, Ізраїль таки повинен погодитися на створення „палестинської батьківщини" та що Палестинська Визвольна Організація мусить брати участь у Женевській конференції.

Еспанського поета нагороджено Нобелівською премією

Стокгольм. — Шведська Академія Наук минулого тижня повідомила, що цьогорічну Нобелівську премію в ділянці літератури признано 79-річному еспанському поетові, Вісентові Алеіхандрові, твори якого мало відомі поза еспаномовним світом, але літературні критики зараховують його до найкращих сюрреалістичних поетів світу.

Вісенте Алеіхандре вперше привернув увагу критиків у 1928-му році своєю збіркою поезій „Оточення", коли належав до групи письменників лівого політичного напряму, яка називали себе „генерація 1927-го року". Провідним членом цієї групи був видатний поет Федеріко Гарсія Льорка, якого в 1936-му році, тобто під час еспанської громадянської війни, розстріляли вояки Франсіска Франка. Вісенте Алеіхандре, хоча не погоджувався з режимом Франка, то не виемігрував з Еспанії, як це зробило багато його друзів, а з уваги на поважну недугу весь час проживав біля Мадриду. Він продовжував творити, не зважаючи на різні перепони з боку уряду Франсіска Франка, і в 1949-му році його обрано до Еспанської Академії Наук. Остання збірка його поезій „Проникливі діялоги" вийшла друком в 1974-му році.

Признання цьогорічної Нобелівської премії з літератури Алеіхандрові було несподіванкою для самого поета, як теж для багатьох літературознавців, бо вони припускали що цю нагороду одержить або англійка Доріс Лессінг, чи турок Ясар Кемал, або Ґінтер Ґрасс із Західньої Німеччини, тобто автори, які здобули міжнародну славу.

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ В ЧІКАҐО

Чікаго (Р. Т.) — Окружна Управа СУА разом із своїми Відділами, маючи намір притягнути до праці досі незорганізоване українське жіноцтво, запланувала влаштувати традиційну зустріч із всім жіноцтвом та його родинами під час „Дня Союзянки". Імпреза відбудеться в неділю 23 жовтня ц. р. в залі готелю Феррара Менор при 5609 Н. Вест евеню. Початок імпрези в год. 12:30 п. пол. (коктейл), обід годину пізніше. В програмі: посвячення прапору СУА і мистецька програма.

ТАРЗАН, Ч. 7834. Розмова

Ти не можеш вважати цю посілість селом, коли в ній є тільки одна жінка!

Я цілком, не розумію ситуації...

Між іншим моє ім'я — Тарзан!

А я твій спів'язень Дон Дроне і я теж не розумію ситуації...

Ти є першим мужчиною, якого Даліля Джейд мусіла силою затягнути сюди!!... Всі інші довколишні мужчини майже не валять мурів, щоб опинитися близько до тієї „королеви бджіл"!

???